

Fòrum ONDARA

de capellans del bisbat de solsona

Núm 20 - març de 2019

EL RECORD DEL BISBE TRASERRA

La mort del que fou bisbe de Solsona, Jaume Traserria, ha obert un debat sobre el seu record com a bisbe d'aquesta diòcesi i la seva actuació. Comprenem –i molt– el sentiment del seu adlèter, amic, company, dofi i finalment successor com a bisbe, Xavier Novell. Entenem el seu sentiment davant la mort del bisbe Traserria i l'acompanyem en el sentiment.

Aquest sentiment personal, però, no creiem que sigui motiu suficient per fer una campanya en el Full Diocesà de lloances i “canonització accelerada” d'un bisbe que va provocar una greu crisi en tot el bisbat important criteris aliens a una diòcesi rural com Solsona i establint un cordó sanitari entre un presbiteri que sempre s'havia mantingut agermanat, agermanament propiciat per una diòcesi petita on tots ens coneixem. Al costat de les coses positives, que sens dubte tenia, la seva actuació com a bisbe en el seu conjunt no ho va ser tant i va provocar conflictes en els capellans, en les parròquies, en les autoritats municipals, conflictes que ja portava com a rèmora de la seva diòcesi d'origen, sobretot amb l'arquebisbe titular.

Les opinions aportades durant setmanes en el Full Diocesà, no deixen de ser criteris de persones particulars sobre la persona de Jaume Traserria, que segurament en les distàncies curtes era educat, refinat, amb sentit de l'humor i amable. Tanmateix, no creiem que el Full sigui el lloc idoni per reflectir aquestes opinions personals sobre la seva persona. Igualment, en la semblança que el mateix Full va publicar sobre la seva actuació com a bisbe, hi ha una evident asèpsia en tractar la seva trajectòria, ometent (no sabem si voluntàriament) aspectes importants del seu pas per Solsona.

Creiem que no s'haurien d'haver publicat tants elogis i sí haver presentat la mort del bisbe discretament, deixant només per al seu funeral (amb transport pagat per als assistents) l'expansió emocional i sentimental del seu successor, que comprenem i acceptem.

Tanmateix, en ares de no fer cap tort a la història, volem manifestar també que durant el seu pontificat, la realitat viscuda per molts al bisbat va estar marcada per un trencament amb etapes anteriors; per eliminar iniciatives que estaven donant molt de fruit, com ara l'Ajuda a l'Església que era una manera d'entendre l'economia de comunió de béns com un servei pastoral; per anular qualsevol record del bisbe anterior, Antoni Deig; per ignorar tota una assemblea diocesana del 1996-1998 (bisbe, capellans, seglars) fruit del Concili Provincial Tarraconense del 1995; per deixar en l'oblit a un sacerdot no permetent que escrivís més al Full Diocesà per tenir més obertura de mires que ell; per marginar sacerdots grans i/o malalts relegant-los a simples adscrits a alguna parròquia; per adular els sacerdots joves, fent-los creure que ells salvarien una església en declivi obviant les experiències i lliurament de sacerdots amb una gran trajectòria pastoral; per convertir les oficines del bisbat en un lloc educadament amagat a on t'havies d'esperar com un foraster, quan fins llavors era la casa oberta a tots; per una gestió econòmica no transparent basada en “fer diners” per sobre de l'atenció pastoral a parròquies i municipis, utilitzant, a més, l'economia com a instrument de poder... En fi, per fer de la diòcesi el seu camp de treball personal no inclusiu, de la qual cosa encara en paguem les conseqüències i pensem que les ferides ocasionades tardaran molt en cicatritzar. ▣